

Да бждешъ на ловъ съ бумерангъ е рѣдка слава, която носи истинско удоволствие — такова, каквото едва ли изпитватъ и тия, що владѣятъ огнестрелно оржие.

II

Въ първитѣ години на учителствуването ми азъ обичахъ да чета на моитѣ ученици книжки за далечнитѣ страни и народи. Деца и юноши въ захласъ слушаха и поглѣщаха всичко чуто. Пленявахъ ги особено страннитѣ обичаи и нрави на полудивитѣ хора. Нѣщо повече — обичаха дори да имъ подражаватъ, като подѣ форма на игра изненадваха съ своитѣ открития и сравнения.

Едно такова сравнение бѣха открили, когато въ урока по география за Австралия имъ четѣхъ за австралийския бумерангъ.

Когато свършихъ четенето, изведнажъ погледитѣ на ученицитѣ се устремиха къмъ лѣвия жгълъ на стаята. Тамъ седѣше единъ ученикъ, съ мургаво лице, съ искрящи, като живи вжглени очи. Той бѣше високъ на ръстъ, но имаше единъ физически недостатъкъ отъ рождение: дѣсния му кракъ, отъ колѣното надолу, бѣше извитъ като сърпъ, и като стѣпѣше на него, пружинираше, тѣй че въ ходенето не му прѣчеше, дори му придаваше по-голѣма скоростъ. Би казалъ човѣкъ, че този му недостатъкъ го потиска и го прави много нещастенъ. Обаче това съвсемъ не бѣше тѣй, защото видимо той изглеждаше много по-веселъ и по-жизнерадостенъ отъ най-здравитѣ ученици въ класа.

Сега той не се смути отъ това, че цѣлиятъ класъ бѣ насочилъ къмъ него жаденъ погледъ и съ нетърпение очакваше неговия отговоръ. Той долови мисълта на своитѣ другари, които сияеха отъ радостъ, че сж намѣрили у него щастливата прилика съ австралийското